

БОРБА®

Гложенски манастир “Св. Георги Победоносец”

Гложенски манастир “Св. Георги Победоносец”

Гложенският манастир е разположен в Западния Предбалкан, пог връх Камен Лисец, на 870 м над морското равнище. Манастирът се намира близо до селата от селата Гложене и Малък извор, на 10 км от гр. Ябланица и на 15 км от гр. Тетевен.

Гложенският манастир “Св. Георги Победоносец” е основан в средата на XIII в. от киевския княз Георги Глож, който с позволенieto на българския цар Иван Асен II, се заселва в земите около днешното с. Гложене и построява там манастир посветен на иконата “Св. Георги Победоносец”. Легенда разказва как иконата постоянно изчезвала от манастира и монасите я намирали на близкия хълм. Те тълкували това като божи знак и в края на XIV в. построили там нов манастир, където се намира и до днес.

По време на османското нашествие Гложенският манастир продължил да функционира, но изпаднал в тежко финансово състояние, тъй като изгубил собствеността си върху селата Малък Извор и Гложене, дарени му още от княза. В началото на XVIII в. бил изграден нов манастир – “Св. Георги Победоносец”. За да избегнат посегателствата на турците, монасите издигнали своя обител на висока, труднодостъпна скална тераса.

През късното средновековие Гложенският манастир съхранявал религиозните и духовни постижения на българщината, но от многобройните старинни книги, пазени и преписвани в него, не оцеляло почти нищо, тъй като били унищожени от ловешките гръцки владици. Днес, освен ръкописа със сказанието за манастира, е известен един “Апостол”, писан в 1689 година. През XVIII и XIX в. монасите от Гложенския манастир допринесли много за развитието на училищното дело.

Гложенският манастир се превърнал в сигурно убежище за революционните дейци, особено след 1864 година, когато изумен станал хаджи Евтимий Симеонов от Сопот, близък съратник на Васил Левски. Тук все още се пази скривалището на Апостола намиращо се в тунела “Просечник”. В близост до манастира в с. Голям извор е създаден и първият революционен комитет.

Днес Гложенският манастир е действащ и се състои от църква и двуетажни жилищни сгради, които образуват затворен отвсякъде двор, което придава на манастира вид на замък.

В Гложенския манастир е изложено копие на старинната икона “Св. Георги Победоносец”, донесена от Георги Глож при заселването му в местността през XIII в. Тук се намира и музеят на Васил Друмев (Митрополит Климент), който е бил заточен там от княз Фердинанд през 1893 г. и прекарал 15 месеца в килията, в която се помещава музеят.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 63, брой 1

Книжка двеста и единадесета

Януари 2014

Причината за протестите у нас – една гледна точка

Димитрина Нанева

Демокрация: Мнозина у нас се затрудняват да определят понятието „демокрация“. За тях ще отбележа трите принципа на „технологията“, наречена демокрация, с които днес всеки от нас „контактува“. Първо, всеобщо равно пряко и тайно гласуване на национално и местно равнище с избор на алтернатива, второ, решенията на мнозинството са задължителни за малцинството в периода на 4-годишна легислатура, трето, върховенство на закона (Конституция) или равнопоставеност пред закона на всички граждани на държавата.

Тази „технология“, заедно с конституционното право на частна собственост и на наследяването ѝ* (разбира се, и всички други права на гражданите, посочени в Конституцията), са „сфертата“ на политическата свобода и в западния свят се именува „либерална демокрация“. От тази позиция Европейският съюз (ЕС) е „социалистическо“ обединение, за разлика от ех-СССР, който

* Да не забравяме – либералите и социалистите защитават частната собственост, анархистите и комунистите я отричат. Анархизмът твърди, че частната собственост е „кражба“ и затова тя не трябва да съществува.

беше „комунистическа“ федерация**. След 1945 г. в държавите, „стари членки“ на ЕС, към тези права се прибавя „откритието“ на пруския канцлер Ото фон Бисмарк, известно по-късно като „социална държава“. Тя е призвана да реши „социалния въпрос“ в Западна Европа. Същността на въпроса е описана от Маркс и Енгелс; свежда се до възможността „онеправданите, бедни и гладни“ пролетарии чрез революция да станат „богати, нахранени и господстващи“ в държавата (според Ленин във всички държави „от Урал до Ламанша“). Ото фон Бисмарк призовава, за да не се бунтуват пролетариите, и да не вдигат революции, държавата да ги направи „рентиери“, като им отпуска „социални помощи“ – пенсии, определени суми по безработица, по майчинство, по болест, по старост и т.н.

** Политическият режим до 1989 в т.нар. източен блок се наричаше „реален социализъм“, а този в Западна Европа, поддържан като стратегия от социалистическите и социалдемократически партии там – „демократичен социализъм“. Програмата му е приета през 1951г. при възстановяването на Социалистическия интернационал.

Геополитика: Преди три години Германия изплати последната част от наложените ѝ репарации като победена държава в Първата световна война в размер на 76 млн евро. За разлика от САЩ, които подкрепят „устойчивия растеж”, провъзгласен през 2000 г. от ООН, и провокира дълбока финансова криза в края на първото десетилетие на XXI в. в света, Германия подкрепя стратегията на стабилното икономическо развитие. Европото и ЕС са днес основните икономически лостове, които тя използва в спиралата на геополитическото противопоставяне със САЩ. Този път обаче ех-СССР т.е. Русия подкрепя Германия, а не САЩ и двете държави са обединили усилията си – ресурсни, финансови и цивилизационни. Към този „съюз” гравитира Китай („евро-азиатска геостратегия” на Русия). Протестите днес в Украйна са демонстрация на пресичането на тези геополитически „дъги”.

Отзвук от тази нова „игра” представляват протестите у нас от началото на 2013 г. Започнали с икономически проблем – намаляване цената на електроенергията, преминали през „борбата срещу монополите и банките”, и стигнали до бонуса – „пет лева”, наречени Живкови, които са давани на „калпак” ежегодно до 1989 г. (бюджетът на държавата за 2014 г. предвижда увеличаване на пенсиите с 4,50 лв!), протестите на практика приравняват България с ленинския постулат за „най-слабото звено на капитализма”, т.е. симулират „революционна ситуация” в държавата. Или причините за протестите са напълно „изпипани” в „марксистки дух”! Оттук следва, че у нас трябва да има „революция”! Политическите искания на протестите поради това бяха разнообразни – Долу мафията! Долу олигархията! Долу политическата система! Искане нова конституция! В перспектива те целяха следното: европейска държава сме, но тъй като всичко у нас е лошо, а членуването в ЕС нищо добро не ни донесе, трябва да напуснем ЕС! Разбира се, като „периферна държава” на ЕС, за нас това е най-лесно!

Кой прави обаче днес „революция” в една държава-член на ЕС? Отговорът на този въпрос се състои от поредица факти: посещение на екс-посланика на САЩ при окупиралите СУ студенти на 12.11.13 г., излъчване на документалния филм „САЩ-завземането на Изтока” на френската журналистка Манон Лоазон, третиращ ролята на САЩ като главен унициатор в „нежните революции” – Сърбия 2001, Грузия 2003, Украйна 2004, Киргизстан 2005, пикантните „подробности”, свързани с логото не само на българските протести, а и на тези в Турция и Гърция, през 2013 г. – на жълт фон свит юмрук, съпроводен от призива: „роб на свободата”! Логото се оказа „знаме” на сръбското студентско движение „Отпор”, свалило Сл. Милошевич от власт през 2001 г. с помощта на американски капитали. Така унициаторите на „революцията в периферията на ЕС”, т.е. България излизат на светло. „Топлата” връзка у нас със сръбското студентско движение, а оттам и с отвъд Атлантика са Центърът за либерални стратегии” на г-н Ив. Кръстев, фондация „Америка за България”, която подкрепя проектите на г-н Д. Вълчев и др. Постепенно се оформи и нов „автентичен революционен субект” – движението „България без цензура” с водач (народен трибун! – у нас тази роля много се цени още от времето на Ньойския договор) г-н Н.Бареков*. Присъединяването на младежката организация на НДСВ начело с г-н Ст. Кенов към движението – 27.11.13 г. след неуспешното представяне на М. Кунева на предишните избори – май 2013 г., разкрива само добре преценените нови „качества” от сценаристите на протестите, необходими за „моралната обезпеченост” на поредната „революция” у нас. Сред по-важните от тях са следните: „млади” хора, неопетнени от „комунистическото минало”, желаещи по

* Не желая да обсъждам щедротото финансиране от страна на американската телевизия CNN на ТВ7, създаването пак с нейни капитали на News7 и размерът на заплатата на г-н Н.Бареков като неин „собственик”.

американски, т.е. самостоятелно да „управляват живота си“.

В напратения ни казус „революция“ има обаче едно „недоглеждане“. И то е също с морален привкус – как тези „млади богати“, ще бъдат изразители на „интересите на бедните“ у нас, защото недоумъкът беше поводът за протестите. Неспиращата медийна манипулация, че сме „най-бедната държава в ЕС“ не само подготви, но и долива непрекъснато „масло в огъня“ – не ни трябва ЕС! Оказва се обаче, че само 30% от обществото ни са „бедни“ според социологическите ни сондажи и собствения ни стандарт за „добър живот“.

Нашите „бедни“ обаче не са като европейските „бедни“ – те са „бедни“ със собствено жилище (94% от населението), което не е 30 кв.м и не е направено от дърво, получават социални помощи и ТЕЛК-ови пенсии, използват безплатната услуга „спешна помощ“ и безплатно основно образование“, притежават поне 5 дека земя и т.н. Що се отнася до представителите на „ромския етнос“ -любимите бедни на г-н Н.Бареков, трябва да се признае, че само Германия се нагърби със задачата безрезервно да ни ги „отглежда“; повече от половината от 182 хил. български граждани в тази държава през 2013 г. са именно с такъв етнически произход. Ромският етнос някак си не успя да заслужи „общта“ нито на САЩ, нито на Франция, нито на Великобритания. Сигурно защото той не е „беден“ а просто – „мързелив“ (поне по-голямата част от него).

Изводи: протестите по средиземноморската граница на ЕС, включително и в България, са израз на загубата на позиции на САЩ в този регион на света. Германия/ЕС оттук нататък ще защитават свои стандарти на икономическа, социална и цивилизационна политики, различни от предлаганите от САЩ през предишното десетилетие.

У нас протестите със сигурност ще загълхнат без видим резултат. Правителството Орешарски ще изтрае до май, 2014 г. във властта, когато ще се проведат

предсрочни избори – може би „две в едно“, „три в едно“ и т.н.

Като „утешение“ за четящите тези размисли ще предложа идеята, че българската мафия“, наречена „олигархия“, няма как да си „отиде“, т.е да напусне властта. Тя беше „благословена“ и от двамата световни играчи – САЩ и ЕС. Примери: САЩ прие 2 млрд. дол. на Ил. Павлов който знае в коя своя офшорна сметка, без никакво угризение, че това са „народни пари“, а не негови лични; ЕС след 2000 г. два пъти отхвърли български проектозаконали за съдене лицата с „неясен“ произход на собствеността (капиталите) им. Същността на „несъгласието“ беше юридическата категория „давност“. Приемливият срок и за САЩ, и за ЕС се оказа 10-годишен, а не 20-годишен, т.е. от 2001 г.ще се търси произходът на богатствата, натрупани от „знакови“ личности от времето на т.нар. гив напнтализъм (1990-2001) у нас. Мафията ни, създадена от бившата ДС по образец на италианската, и прераснала в общност от партийни олигарси и кръвните им наследници, ще остане задължителна част от българския политически пейзаж и в бъдеще, независимо от упражненията в гражданска „активност и инициативност“, които щедро ни се предлагат за борба с нея. Просто защото тя изпълнява ролята на „гарант“ в т.нар. промени, а не преход на държавата ни след 1989 г. към свободата. Текстът на „ролята“ е съгласуван предварително с продуцентите на сценария. Цената на нейния престой във властта е редовното плащане на данъци и ограничаване на каналите на нерегламентирани дейности от закона.

Затова задачата ни като общество е да не се поддаваме на „скъпо платени сценарии“ за социална справедливост (комунизъм!) и щастие („американска мечта“), а да се учим и работим за благо на Отечеството! Който както може-тук, днес, но почтено! Това е същността на гражданското ни упражнение като българи.

Стефан Стойков

В изданието на в. „Преса“ от 27 август 2013 г. бе публикувана позицията на автора на Закона за вероизповеданията от 2002 г. Борислав Цеков относно внесеня в 42-то Народно събрание законопроект за изменение и допълнение на същия този закон. Като следва да се уточни, че все още има двама човека, които активно участват в писането на Закона за вероизповеданията – Мария Кьосева и Радомир Чолаков, адвокати на Светия Синод, които са мотивирали народния представител Михаил Миков да внесе законопроекта в Народното събрание. Възползвайки се от готовността на редакцията да предостави страниците си и за други мнения, излагаме нашата гледна точка, като използваме данни, придобити по реда на Закона за достъп до обществената информация и предоставени от нас на редакцията.

Вярно е, че Законът за вероизповеданията поражда сериозни полемички именно защото в светските общества регулирането на обществените промени става чрез закони, пред които всички са равни. А с този законопроект се търсят привилегии за сериозни икономически интереси, концентрирани във вероизповеданията, като същевременно се реставрират обществени отношения между граждани и религиозната общност от началото на третата българска държава, преди още да е обявила независимост на 22 септември 1908 г. По тази причина според г-н Цеков в цели епохи не е съществувала българска държава (което за нас е спорно, защото дори комунистическото обществено-политическо и икономическо управление на държавата отбеляза 1300-годишнината от създаването на Първата българска държава). Държавата е съществувала чрез народа си, а религията и суверенът са осъществявали ръководството ѝ. За България крайът на този обществено-политически модел, който в Европа се нарича секуларизация, е настъпил през 1946 г., когато

Свърши ли преходът в България и коя е крайната му точка

автократичната монархия е заменена със светски тип държава. След 1989 г. в България протекоха различни обществено-политически и икономически реформи, които доведоха до връщане на средствата за производство на тези, които са ги притежавали към 1945 г. или на техните наследници, което следваше да възстанови републиката във вид, подобен на западноевропейските, и по тази причина България беше приета и за член на Европейския съюз. За съжаление, при проведените реформи се стигна до олигархичен модел на срастване на политика и икономически интереси, довели до сегашното състояние на държавата на безпътница по отношение на обществото, защото връщането на средствата за производство не доведоха до създаване на свободна инициатива на гражданите, а до политически модел на преразпределение на бюджета в полза на различни социални групи с променлив успех в зависимост от това на коя група на олигархията е осигурила политическо предимство в парламента. Ако в предишното, 41-о Народно събрание, законопроекти по Закона за вероизповеданията внасяха основно г-н Казак и г-н Кърджалиев от ДПС, то сега се получи единомислие между всички – БСП, ДПС и „Атака“, за създаване на нов играч в икономическия отбор на олигархията.

Съгласни сме с тезата на Б. Цеков, че въпросът за статута на религиите в рамките на съвременната държава е особено чувствителен и полемичен не само за българското общество, но и в световен мащаб. Българската „заслуга“ в тази сериозна полемика е, че нашият спор около предложените промени е предрешен като религиозно-политически, но зад него се крият истинските цели на промените, които са чисто икономически, или казано директно – чисто олигархически.

Становището на Б. Цеков е контрамания от доста фриволно представени тези в областта на правото, богословието, исто-

рията, философията, обществения живот и защитават изграждането на, меко казано, странни взаимоотношения между държавата и вероизповеданията. В съветските общества регулирането на обществените процеси и промени става чрез закони, пред които всички субекти, включително и религиозни, са равни. Модерният реформаторски настроен бивш депутат от НДСВ и председател на ГИ „Модерна България” Б. Цеков, завършил куп специализации в Европа и САЩ, отстоява привилегии в полза на сериозен икономически субект, който, както се вижда по-горе, е акумулирал сериозен капитал, носещ приход, но не плащащ данъци за своята икономическа дейност. Постоянно религиозните вероизповедания съзират властимащите за опрощаване на данъци или за финансово подпомагане. При опит по Закона за достъп до информацията да разберем каква е причината, същата се отказва поради това, че религията е отделена от държавата и не е задължена да предоставя такава информация.

Ние ще представим аргументи, че през прехода религиозните общности са имали равни права с останалите субекти на граждански оборот, като Българската православна църква си е възстановила около 1 200 000 дка земеделски земи и гори, а също така и покрити и непокрити градски имоти. Мюсюлманското вероизповедание е възстановило около 800 000 дка земеделска земя и гори, а така също и покрити и непокрити градски имоти. Отделно вероизповеданията получиха и компенсаторни книжа, които използваха за придобиване на недвижими имоти за периода от 1992 г. досега, но с новия законопроект по обема само на земеделските земи и горите на двете основни доминации – Светия Синод и Главното мюфтийство, ще се закръгли на около 10 милиона декара, следователно с този законопроект се търси постигането на икономическо, а оттам и на властови превес в българското общество за реставрацията не на българската държава, а на територията, в която са съществували двете основни вероизповедания, които тогава са извършвали религиозни, образователни, културни, социално-здравни, съдопроизводствени

и други дейности, които по-късно са им били отнети поради характера на съветската държава. Именно по тази причина съдията Николай Марков от СГС с решение от 4 юни 2013 г. е възстановил правата на мюсюлманското вероизповедание към 1885 г. като закономерно, че те са правоприменици на съществуващите религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни субекти.

Същото решение веднага е било използвано в съда във Враца по гражданско дело номер 900 от 2012 г. по описа на Врачанския окръжен съд, като ще цитираме част от исковата молба: „В исковата молба се навеждам доводи, че процесната сграда е построена в годините на османското владичество върху днешните български земи, когато османската държава не е познавала отделянето на държавата от господстващия верски култ – мюсюлманското изповедание като организирана религиозна общност. Отреждането на имота е било за богослужебни нужди, т.е. за вакъф, като при самото учредяване на вакъфа той по верска догма е принадлежал на цялата конфесионална общност, но е бил под управлението на частен управител – мютевелия. Отделянето на вероизповеданието от държавата е настъпило по силата на Търновската конституция и с устава на ищцовото изповедание от 1919 г., когато вакъфите са били иззети от управителите (мютевелите) и са били предадени в собственост на местните мюсюлмански вероизповедни общности, чиито орган се явява мюсюлманското настоятелство. Мюсюлманските вероизповедни общности са притежавали и стопанисвали джамиите и други имоти, включително и училищата на тази конфесионална общност...”

Именно поради горното обществото е поставено пред кръстопът. След като възстановихме имотите на царя в лично качество, но без тези, на които е бил собственик като суверен, то следва ли да възстановим и имотите на вероизповеданията в пълния им обем, въпреки че държавата е парламентарна република и се управлява по правата на съветската държава и същите са били изоставени поради естествени причини

на отслабване на влиянието на религията. Въпросът само имуществен ли е, или трябва да се гържи сметка, че гържавата не е провела референдум за възстановяване на обществено-политическото устройство на автократичната монархия и ако това е така, следва г-н Цеков да го каже ясно.

Ако това бъде сторено, то в България по един демократичен начин ще се реставрира гържавното устройство на Третата българска гържава след 1878 г., когато България е била под управлението на Русия и тогава по един естествен начин ще се окаже, че народният представител г-н Лютви Местан прозорливо е включил преамбюл към Закона за вероизповеданията, който е точно копие на преамбюла на съответния федерален закон на Руската федерация, публикация за това има на г-н Христо П. Беров, който е установил това съвпадение, който в Русия носи наименованието „За свободата на съвестта и за религиозните обединения”. Именно по тази причина народният представител Лъчезар Тошев е внесъл законопроект за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията, в който е въвел изменение на чл. 2, ал. 2, като в текста след „правото на всеки да формира религиозните си убеждения”, се добавя „както и да не изповядва религия”.

Въпреки светския си характер, гържавата е подпомогала вероизповеданията, като от бюджета на всички български граждани, без значение от тяхното отношение към религията, за периода 2005-2009 г. за възстановяване на молитвени домове на територията на страната са изхарчени общо 19 323 066,00 лв., като исканията за ремонт и възстановяване са внасяни при кметовете на общините и областните управители. Общо са ремонтирани 227 църкви, 86 джамии и при тези ремонти очевидно не е съществувал проблем дали притежават документ за собственост, или не.

За периода 1 януари 2006 г. до 10 ноември 2012 г. в София Столичната община е учредила безвъзмездно право на строеж на Българската православна църква върху шест общински имота при действието на Закона

за вероизповеданията, който е в сила от 2003 г., като храмът е или собственост на БПЦ, или на църковно настоятелство, защото дори в църквата има разделение на кариерното израстване, при което единствено монах може да стане патриарх.

Това дава повод да вземем отношение и във връзка с промяната на правата на свещенослужителите, които се раждат свободни граждани, и по различни причини решават да отгадат живота си на религиозната кауза. Исканите промени в служебния статут на свещенослужителите е в противоречие с чл. 7, ал. 4 от сега действащия закон: „Правата и свободите на лицата, членуващи в религиозна общност, не могат да бъдат ограничавани от вътрешните правила, ритуали и обреди на тази общност или институция”. Не могат да се ограничават чисто човешки и граждански свободи.

Този синхрон на олигархично-фанатично, религиозна обвързаност ни води до следващия натрапчив извод за изграждането на нова зона на финансово обогатяване на отбрани олигархични кръгове. Вероизповеданията са част от замисъла те да бъдат приравнени на общините в новия програмен период за финансиране от Брюксел, а текст в законопроекта пък ангажира гържавата с нова форма на източване. Предвижда се тя да „подпомага” и да „полага” грижи за вероизповеданията, което на икономически език означава, че може да опрощава данъци, да внася осигуровки на свещенослужителите, да намалява вземания, да дарява и пр. Законопроектът допуска гържавата да може да разходва средства за сметка на постоянно обогатяване на вероизповеданията. Вероизповеданията (в основната си част БПЦ и мюсюлманското вероизповедание) се превръщат в основен икономически играч в България. Ако законопроектът стане закон, двете вероизповедания общо ще прибавят над 10 000 000 декара земя, ще получат евро субсидии за нея, ще са най-крупния арендодател и ще са най-привилегированият неплащач данъци икономически субект. В този смисъл предложенията в новия законопроект са

лобистки, комерсиални и обслужващи преки олигархични интереси. По същество те не решават нито един от реалните проблеми на религиозните общности, а напротив – несъмнено ще породят множество проблеми в обществено-икономическите ни отношения.

Българското общество в последните 23 години е общество на подмяната – на подменените ценности, на подменените институции, на подменената демокрация, на подменената църква. България след 1944 г. е гържава на нонсенс: синът на бившия цар на България става министър-председател на парламентарна република, религиозни вероизповедания се ръководят от духовни лица, които са били подчинени на атеисти, висшата ктиторска титла „архонт” получават агенти на същите тези атеистични комунистически служби. В Евангелие на Матей, стих 12, се казва: „И Исус влезе в Божия храм, и изтъди всички, кои-

то продаваха и купуваха в храма, и прекатури масите на среброменителите”.

Както е убеден и Б. Цеков, молитвеният храм, независимо на коя религия, е символ на богочовешката общност, а не е тържище. В предложения вариант законопроектът създава редица подозрения, че ако бъде приет, ще служи повече на „среброменителите”, отколкото да осигури „условия за свободно и безпрепятствено упражняване на правото на вероизповедание, за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания, между вярващи и невярващи” (гл. 1, чл. 4, ал. 3), както и да уреди правното положение на различните общности и институции и техните отношения с гържавата (гл. 4, ал. 4). **Гражданското общество категорично трябва да се противопостави на тази подмяна.**

Тревога

Надежда Любенова

Продават българска територия

Комунистите създадоха етническата партия ДПС, вкараха в Парламента петвековния поробител, за да се задържат на власт и да замажат работата по възродителния процес. Турците не са единственото етническо малцинство в България. Селата по дунавския бряг са влашки. Власите също могат да си образуват ДПС, както и арменците, евреите, циганите – с право на изучаване на майчин език в училище, да говорят по телевизията.

Българската конституция осигурява равни права на всички граждани, тогава за какви права и свободи се бори ДПС? В коя друга гържава има етническа партия, създадена от национални предатели, каквито са българските комунисти? През 1946 г. те предадоха Македония на Тито, а сега продават земята ни на чужденци и ликвидират България.

Тоя народ, който всеки ден иска оставка на правителството, знае ли, че от 1 януари 2014 г. всеки чужденец може да си купи земя у нас?

Досега чрез фирми са продадени хиляди декари на турци, руснаци, китайци и др. Това е продажба на територия, за която са воювали и гинели хиляди наши храбри воители по бойните полета. Управляващите не се интересуват от Западните ни покрайнини, които можем да си върнем, а сега продават останалата ни територия. Няма вечни съюзи и договори. Оцелява само народ, който е запазил своята идентичност. Комунистите са безродници, предатели, продължават да управляват и да тровят душите на младите поколения със своите лъжи. Само в България не се преподава история на комунизма, напротив – потушават се болшевишките престъпления. Сега изчадията на комунизма ликвидират гържавата.

Това безумие може да спре само народът и да захвърли комунизма на бунището на историята, както направиха бившите социалистически гържави.

България се топи. Бързо и неотклонно!

В средата на века Турция ще бъде с 96 млн. души население, Гърция с 11.5 млн., румънците ще са над 18 млн. Ние – госта под 6 млн. Най-накрая трябва да разберем, че намаляването на населението си е наш, чисто български феномен

Диян Божидаров

България ще се стопи до 5.3 млн. души през 2060 г., би камбаната НСИ. Това е само единият вариант, най-реалистичният. Песимистичният сочи, че ще бъдем 5.1 млн., т.е. за период от 48 години ще намалеем с 2.1 млн. (30%). Ако има нещо не толкова черно в безрадостната картина, то е, че изчезването ни е с „укротен“ темп.

За 27 години след 1985 г. България намалая с 1.7 млн. души (18-19%), което в условията на мир, липса на природни катаклизми и запазване на териториална цялост е феномен. Сигурен съм, че един ден науката ще се пита как точно тази държава е загубила населението си без мор, чума и геноцид.

Прогнозите за България сами по себе си значат много, но те не могат да нарисуват бъдещата картина в регионален контекст. Затова ще представим прогнозите за демографските процеси в близките ни държави. Вземаме реалистичния вариант с хоризонт 2050 г. Населението на България ще се свие от сегашните 7.3 млн. на 5.7 млн.

В момента Турция е почти 75 млн., увеличава се с над милион на година. „През 2050 г. населението ни ще бъде 96.5 млн. души“, прогнозира преди време турският статистически институт.

Населението на Гърция сега е 11.3 млн. Според прогнозата на Евростат през 2050 г. ще е с 200 000 души повече. Увеличението е леко, показва баланс, устойчивост. Гърция също е своеобразен феномен. От средата на 80-те години на миналия век населението ѝ се увеличи с 1.7 млн., т.е. нарасна толкова, колкото ние загубихме за същия период. Как? С преференции при раждане на деца, данъчни облекчения за завърналата се емиграция (плюс осигуряване на имоти, работа) и предоставяне на гражданство. Последният процес протече ударно през 90-те години, особено в страните от бившия СССР.

Населението на Македония в момента е малко над 2 млн. души. Увеличава се през годините, което се дължи на етническите албанци.

Албанците все повече ще бъдат фактор в регионален контекст. Държавата Албания е с население около 3 млн. плюс приблизително толкова албанци в емиграция и живеещи в съседни държави. Етносът нараства стремително.

Населението на Сърбия намалява. В момента е 7.2 млн., спадът е с около 600 000 млн. от началото на 90-те. Сравнете техния темп с нашия, припомнете си през какви войни мина държавата. Румънците сега са 21.4 млн., а според Евростат през 2050 г. ще са 18.4 млн. Но темпът на намаляване е по-малък от нашия. Румънците притежават два благоприятни

Месеци наред майки с деца протестираха с искането да бъде увеличен размерът на майчинството и на детските надбавки. Но депутатите не намериха пари за това. Чудно ли е, че все по-малко жени се решават да раждат деца.

фактора спрямо нас – нямат обезлюдяване, градското население е 56% (в България 71%); намаляването на населението се дължи основно не на ниска раждаемост, а на отрицателен механичен прираст.

Сбъдването на тези прогнози зависи от много фактори. Действителността в средата на века може да е такава, може да е по-различна. Но данните са изведени научно и са единствения начин да си представим бъдещата демографска карта на региона. България, според реалистичния вариант, ще е с 5.7 млн. население, на юг Турция и Гърция съответно с 96.5 и 11.5 млн.. На запад са нарастващи албанци, изнеможавщи от демографския им натиск братя македонци, както и Сърбия, която е възможно да надмине по численост България (заради нашия по-голям темп на намаление).

А как стоят нещата в европейски контекст? С изключение на Чехия всички бивши социалистически държави, членки сега на ЕС, ще намалют през 2050 г. Но това ще стане с 5-10%, някъде минимално, само ние и Латвия ще се стопим с около 20%. Всички други държави от ЕС, без Малта, Германия и Португалия, ще бъдат с повече население.

Прилича на „данък народ“, който бившият Източен блок плаща заради загубата на Студената война. Ние сме сред най-големите платци.

„Интеграция, технологии, ресурси и демография са основните предизвикателства, които ще формират в бъдеще средата за сигурност в световен и национален аспект“, заяви президентът Росен Плевнелиев. Думите бяха изречени в края на ноември и съвпаднаха с прогнозите на НСИ.

„Стимулиране на раждаемостта, повишаване качеството на живот, връщане на сънародниците ни от чужбина и привличане на висококачествени имигранти от трети държави са необходимите действия за преодоляване на негативната демографска картина в България“, добави държавният глава. Предшественикът му Първанов също на думи вземаше демографските проблеми пристърце. Дано Плевнелиев даде импулс и най-после думите бъдат превърнати в дела.

Анализът не включи етнически и религиозни промени в населението на сега съществуващите държави. Те също са ключов политически фактор, но носят по-висок риск за прогнозиране. Камбаната бие силно и с наличните данни. За 2100-тната година не ми се мисли. Ще има ли все още камбана?

Наистина заслужаваща вниманието анкета

(Заглавието е на редакцията)

Ванина Стоянова

Младите хора до 35 г. не знаят абсолютно нищо за събития и личности, свързани с нацистките и комунистическите режими от ХХ в. в Европа и България. Изводите са от изследване, посветено на образованието за комунистическия режим и европейските демократични ценности на младите хора в България, финансирано от Европейския парламент с подкрепата на фондация „Конрад Аденауер“. Анкетата е проведена от НЦИОМ сред 1100 младежи на възраст от 15 до 35 години. Данните бяха представени вчера от социолога Васил Къдринов, директор на Центъра за съпротива срещу тоталитаризма „Хана Арент“.

В знанието на днешните млади хора за тоталитарния режим съществува огромна празнота, смята Къдринов. За почти половината от анкетиранияте младежи Освиенцим е непозната дума, а 56% не свързват Холокоста с нищо конкретно. Две трети от младежите не знаят какво са правили българските войски в Чехословакия през 1968 г., а 85 на сто не са наясно с историята на полския синдикат „Солидарност“, който е мощен фактор за пагането на диктатурата, отбеляза Къдринов. За 3% от изследваните лица ГУЛАГ е интернет търсачка, а отделни отговори свързват понятието с „вид ястие“ вероятно по аналогия с гулаш. Затрудне-

ния има и по отношение на събития от родната история – 62% не могат да посочат причина за смъртта на Никола Петков, всеки втори не е наясно как точно е загинал Георги Марков и не са чували за неговите „Заочни репортажи“.

Основните причини за резултатите са, че уроците са малко на брой и са скучни и отблъскващи за позрастващите, смятат учители по история. Според преподавателите темите се подценяват, защото не влизат в конспектите за матурите и кандидатстудентските изпити. Изследването трябва да послужи като отправна точка за промяна на образователната политика у нас, смята Къдринов. Той добави, че учебниците по история би следвало да бъдат пренаписани така, че младите хора у нас да учат за престъпленията на комунизма така, както учат и за нацизма.

18% от българските младежи – жители на селата, безработни и роми предимно в групата 30-35 години, биха искали да живеят по времето на Тодор Живков, показва проучването. Въпреки че като цяло управлението е възприемано като недемократично, придобивките на онова време не са забравени и впечатляват и до днес младите хора, коментираха организаторите на анкетата. Необходими са повече часове и повече форми на обучение, които да помогнат на младите хора да осъзнаят, че диктатурата не може да бъде достойно място за живот на който и да е човек, смятат участниците в дискусията.

9 септември 2013 г.

Днес, 69 години (1944-2013) след най-черната дата в българската история и 24 години след като този режим „рухна“, можем да си дадем сметка как се противопоставиха на комунизма и какво ни донесоха тези две десетилетия демокрация и либерализъм.

Отговорът и на двата въпроса е: никак и нищо. Демокрацията и лицата, които я донесоха тук, в България, не искаха по никакъв начин да се противопоставят на този ужасяващ строй и на хората, които седяха зад него. Доказателство за това можем да намерим във всяка една сфера на нашия живот – обществен или политически. Комунистите и техните наследници днес, вместо да бъдат по затворите, се превърнаха в хората, които движат цялата ни държава. Те станаха капиталисти, демократи, социалисти и синдикалисти. А знаем много добре докъде я докараха за 45 години.

Днес се събираме, за да зададем един въпрос: Достойни ли са либерализмът и демокрацията във вида, в който бяха пренесени в родината ни, да противостоят на античовешкия терористичен режим, чиито чедата продължават да издевателстват над милото ни отечество!

Имам само един отговор на този въпрос и той е: НЕ!

Срам, Дмитриевич Сергей Станишев, ако имате такъв

Попадна ми преди известно време приложената към настоящия материал листовка. На фона на това Дмитриевич Сергей преди известно време по телевизията поднесе „извинения“ на турската общност в България във връзка с възродителния процес, който протече у нас и което нанесе неимоверни вреди както на мюсюлманите, така и на престижа на България. Според мен не са съвсем силни думите в горната листовка, където се пише: „Няма да забравим! Няма да простим!“ Каква прошка и забрава може да има за свидните български чедата, ликвидирани по лагери и затвори, а това беше цветът на България. И ако сравним тази бройка, която се сочи – 300 000 жертви, с това, което по съдебен ред за извършени общо казано злодеяния от комунистите – 2000-3000 души, е потресавашо. За какво съдеха комунистите преди славната за тях дата 9 септември 1944 г. Съдеха ги за извършени тежки криминални престъпления – убийства на невинни хора, кражби, грабежи и още много деяния, които могат да се намерят в наказателния закон. На фона на дотук написаното ще посоча материал, който намерих в приложението на в. „Преса“, бр. 95 от 10 ноември 2013 г. Този материал започва така: „Накаран за замлъкне: Георги Марков и убийството с чадър“. В този кратък материал се описва как е станало това, като по БНТ 1 на горната дата беше излъчен и филм. И материалът завършва: „Зрителите ще видят нагледно как в тоталитарната епоха един успешен писател може да се превърне във „враг на държавата“ и това да му струва живота. Е, Дмитриевич Сергей, имате думата и по този въпрос. Българската общественост очаква това незабавно. Ще имате ли смелостта да заявите недвусмислено, че това била престъпната политика на любимата и непогрешима партия!

Николай Начев

Памет

*Елена Вачева,
Хасково*

Първи ноември – празничен ден на българската духовност

„Те бяха родени в робство, но бяха родени европейци. Изграждаха църкви, училища, читалища и революционни комитети. Създаваха наука, култура и изкуство, които добавиха към европейската духовност!“

Това четем на издигнатия паметник на хасковските Народни будители. Та нали Добри Христов в химна, посветен на народните будители, изрича голямата истина, че „цял народ с възторг ценя ви кат избраници свети“? Истината за отношението

на народа ни към духовните будители на нацията ни. Празничен ден, отреден не с указ, а дошъл от признателното сърце на българина към делата на най-гостойните ни българи – **наша гордост и чест**. Беше някога очакван официален празник, с желаня и радостна възбуда, в който учещите се, а и целият народ отдаваха почит на народните ни духовни водачи, пееха възторжено химна им, а улиците кънтяха от възхвала на делата на тези велики люде, за да се помнят и да

не се забравят, защото те са родната ни гордост и чест. Животът и заветите им са били камбанен звън, **събуждащ заспали съзнания, а уроците им по родолюбие и национално достойнство са най-добрите български уроци.**

На паметника са изброени 72 имена на хасковски родолюбиви граждани със заслуга към духовното издигане на гражданите. Да споменем някои от тях – Иванчо Минчев, Христогул Шишманов, хаджи Добри Генов, Паскал Райчев, Тодор Запянов, Христо Златаров и Теофана Златарова (бащата и майката на проф. Асен Златаров), Нестор Марков, Михаил и Георги Минчеви, Стоян Заимов, Петър Берковски, Атанас Узунов, Костадин и Димитър Христогулови и много други. Имена на български народни будители от този край, които с живота и делата си имат принос през XIX век България да постигне своето блестящо възрождане, което ни изравни с останалите европейски нации.

Нещо повече дори – **обогатиха европейската духовност, въпреки безмилостния петвековен робски гнет.**

Американски журналист, разтърсил световната съвест с описанието на Баташкото клане от турските башибозуци, не пропусна да отбележи, че „**българските училища могат да бъдат сравнявани с английските**”. А хасковските народни будители изграждаха такива училища. Заслужава размисъл особено сега, какво става с училищата ни днес, закривани заради липса на ученици.

„Светли имена, сияйни знамена” са народните будители. Заслужено народът ни на тях отпраща „вечна слава”, а празничният им ден е Ден на българската духовност. Гордост за Хасково е чудесният паметник на народните будители, изграден в тяхна памет – да се знаят и помнят с благодарност имената им, защото тези всеотдайни родолюбци заслужават това. **Не на забравата им!**

Преди и сега

Кирил Крумов,
Враца

Закон и отговорност

Юридическият закон е нормативен акт на висшия орган на държавата и притежава изключителна задължителна сила. Държави, в които законите се спазват, се развиват нормално, имат икономически растеж, ниска безработица и висок жизнен стандарт на народ. Като пример може да се посочат западноевропейските страни северно от Пиренеите и скандинавските страни. Там, където законите се нарушават, има обратен ефект – лоша икономика, масова безработица, чести стачки и бунтове, нисък жизнен стандарт на населението. Такова явление сега се наблюдава в южноевропейските страни, към които се отнася и нашата.

Нека припомним, че преди войната жизненият стандарт на българите беше много висок. Ние бяхме на първо място на Балканите, на шесто място в Европа и на осмо място в света. Тогава нямаше политически партии и всеки си гледеше работата. Българският национализъм сплотяваше хората и нашият народ вървеше към възход. Честните отношения създаваха основа за изграждане на един велик, трудолюбив и храбър народ. Всеки влагаше своя труд там, където е полезен и резултатите бяха отлични. Българинът имаше самочувствие и твореше своята съдба. България имаше 650-хилядна армия, която беше добре облечена, добре нахранена и имаше мощно въоръжение. Това даде смелост на цар Борис да заяви публично: „Премахвам клаузите на Ньойския договор и ако някой смята, че му дължим нещо, да дойде да си го вземе.” Никой не посмя да има някакви претенции.

Това беше България през онова време и ние се гордеехме, че сме частица от този велик народ.

Какво е сега нашето положение? Разрушена икономика, огромна безработица, ниски пенсии и заплати, лош жизнен стандарт. По жизнен стандарт сме на последно място в Европейския съюз, а мястото ни в света се определя с трицифрено число.

Защо се стигна дотук? Нека разгледаме причините, макар и от глобален характер. Преходът от комунизъм към капитализъм разруши България. Защо другите народи от съветския блок намериха пътя на спасението, а ние, трудолюбивите българи, още газим в бламото на немощията и не можем да излезем от него? След войната Германия беше най-ощетена, но германците скъсах с миналото, разкриха досиетата на ЩАЗИ и поеха по пътя на благоденствието. **Ние се страхуваме да покажем кой кой е!** Причината е тази, че някои от бившите сътрудници на ДС може да се явят на високи държавни постове. Време е криеницата да свърши.

А сега нека потърсим причините за икономическата катастрофа.

Кой унищожил българското земеделие и скотовъдство, които бяха изградени в ТКЗС с парите на пенсионния фонд, който не може да се съвземе и до днес? Има ли виновни за тази тотална разруха? В природата винаги едно нещо става за сметка на друго. Логично е да си зададем въпросите. От тази разруха има ли хора, които са се облагодетелствали? Кои са, за да понесат своята отговорност? Сега у нас повече от половината плодове и зеленчуци се внасят отвън. На този въпрос някой трябва да отговори! Ние станаме неволно консуматори на чужди произведения, защото българинът беше целенасочено лишен от това производство.

Разрухата в земеделието се пренесе и в многобройните заводи. Приложи се една варварска приватизация. Българските заводи бяха закупени на смешно ниски цени от една шепа едри бизнесмени. Народът не участва в приватизацията, която беше предварително разпределена. Собственици станаха единици, а народът остана с мечтите си. По-голямата част от тези заводи прекратиха дейността си, защото новите собственици не знаеха какво да правят с тях. Други заводи бяха унищожени по искане на чужди фирми, защото им бяха конкуренти. Така се стигна до масовата безработица. В сред българския народ се говори за крупни суми, давани като подкупи на наши държавници за закриване на някои заводи. Това не може да се докаже, но унищожението на българската промишленост е извършено от хора и те трябва да понесат своята отговорност.

У нас има следствие, прокуратура и съд! Защо мълчат по този въпрос?

Затварянето на първите четири реактора на атомната централа е също едно престъпно действие от страна на тези, които са подписали договорите за извеждането на реакторите. България беше лишена от мощност в размер на 1760 мегавата и милиони лева печалба. И за тази сделка се носят слухове за тлъсти комисиони. Никой не търси отговорност. Така престъпниците прекарват лятото на Ривиерата, а народът се рови в кофите за смет, да припечели някой лев. Накрая нека кажем нещо за електроразпределителните дружества (ЕРП).

Тези дружества купуват електроенергията от производителите и я продават на консуматорите. Те ползват съоръжения за милиарди и всяка година реализират стотици милиони левове печалба. Тези пари не влизат в джоба на българина. Къде отиват – всеки може да си отговори. Кой докара тези дружества у нас и им предостави българските съоръжения? Защо бяха продадени съвременни съоръжения на чужди фирми? Има ли виновни? Тези, които са подписвали договорите за продажбата, имали ли са някаква лична изгода и каква е тя? Защо се продава държавно имущество?

Проблемите на нашето общество са много, но всички са създадени от продажни душици. България е разграден двор и всеки граби според случая. Изглежда, България е имала огромно материално съдържание, защото след двадесет и четири годишно разграбване все още има какво да се краде. В България сега има много милионери и милиони гладни. Мнозинството от българите живеят на ръба на оцеляването. Това е така, защото никой не потърси отговорност за престъпните сделки на лицата от дадено управление. Защо досега няма виновни за престъпното разрушаване на народното материално имущество? **Отговорът е само един: Всички управляващи през преходния период са вършили едни и същи действия и те се изразяват в това, че личният интерес е по-важен от държавните интереси. Когато се възстанови откраданото имущество от държавата, тогава ще достигнем другите европейски народи и ще заживеем нормален живот.**

Студентският протест, патрулите и партиите (партизаните)

Венелин Бараков

Времето на политическата партизанщина се завърна. Макар и да не бе умирало никога, временно бе уталожило своя порочен глад да ранява и тормози душите на хората. Всички повярвахме преди 24 г., че ще граздим и живеем в демокрация. Само че някои не са мислили като нас. За тях иде реч в следващите редове. И за другите – различните.

Под политическа партизанщина разбирам не борбата между партиите за властта, а поведението им спрямо гражданството – върховния суверен на демокрацията. Управляващата коалиция: БСП-ДПС-АТАКА възкреси наглата и циничната партизанщина. Тази коалиция ограби хората в чисто обществен и политически смисъл – тя подмени демократичното развитие на България с нещо като вулгарен тоталитаризъм и подари властта на българската олигархия. Да лъжеш хората, да ги манипулираш, за да властваш, означава, че се поставяш над тях. А това вече не е демокрация, а някаква форма на диктатура. Както и да налагаш волята си като управляващ субект чрез силовото министерство (МВР); да контролираш медиите и да подаваш класифицирана и открито манипулативна информация. Това управление на БСП-ДПС-АТАКА се поставя над етично-допустимото, над човешко-полезното и над творческо-съзидателното, казано с други думи – над здравия разум и свободния дух, които обуславят демокрацията.

Управляващите нагло, безцеремонно и брутално се набутаха във властта, без да са спечелили избори и без кредит на доверие от гражданството. Всички гласове за тях на изборите не надхвърлят 20 % от имащите право на глас. Управляващите заканително заявиха, че спазват конституцията и използват всички институционални хватки на закона. Физиономията на това задкулисно

олигархично управление лъсна с кандидатурата на Д. Пеевски, продължи с избирането на „знакови“ областни управители и администрация. Мачкането на всяка опозиция роди студентския протест, а в последния месец гва придоби и открит репресивен характер. Въоръжената жандармерия се изправи срещу крехките студенти и успя да ги сплаши. Полицията „опази“ реда! По същото това време в българския парламент лидерите на Тройната коалиция – БСП-ДПС-АТАКА – с пламенни речи зовяха за диалог, за единение. Как се води диалог с партизани?!

Управляващите и техните медийни шамани ревноха, че студентският протест е платен. Вероятно е и е възможно. Но истината има и друго лице. Далеч не всички студенти са получили пари. А и къде ще се намери все още онзи свободен дух, ако не у младите хора на България – студентите, които все още са свободни от икономическите окови, от задушавачата презръдка на апатията и безразличието, от колективната глупост на интересчийството. И най-важното – свободният дух не понася службогонството във властта, репресиращата власт; той е чувствителен към всяка несправедливост, към всяка мимикрия и подмяна на истината. Студентският протест противопостави гва типа менталност: силата на идентичността срещу задкулисието на държавата. Той е отговорът на личността срещу бюрокрацията във всичките ѝ уродливи форми, на чувствителността срещу конформизма и рутинната демагогия на управляващите.

За да прекършат студентския протест, идеолозите на властта заплашиха с обявяване на нулева учебна година са Софийския университет. Използваха метода: „Противопоставяй и владей“ и спретнаха бързо контра-митинг. Сплашиха родителите – а

знаем, че образованието струва пари и някой трябва да го плаща. Премиерът Орешарски размахна пръст на държавните чиновници и администрация и ги заплаши с уволнение, ако участват в протестите. Е, репресивната машина на властта работи на пълни обороти! Докога ли?!

Нека се върнем обратно при партизаните. Студентският протест бе удавен от два, по партизански скроени и по партизански реализирани, митинга: на БСП – в София, и на ГЕРБ – в Пловдив. Два комунистически клана, борещи се отчаяно срещу собствения си народ за властта, спретнаха митинги-близнаци. Червени-болшевици и гербери-комунисти приложиха едни и същи методи, за да прилъжат народа, методи, които напомнят едно друго време на манифестации и култ към вождя. Щом са толкова уверени в своята правота, защо не убедиха народа с работа и действие?! Та нали човек по делата си се познава! Вместо това и червени, и гербаджии, възкресиха командно-репресивната комунистическа държава, която сега наричат демокрация. Всъщност съсипеаха и погребяха държавността и обезсмислиха законите. Двамата вождове – Бойко и Сергей мислят, реагират и управляват по един и същи начин – тоталитарно. Днешните контра-митинги и контра-протести са плод на политическо безсилие, на управленческа и морална импотентност. Те са манипулативна демонстрация над интелектуалците и студентите: „да им покажем колко сме много“. През това време на идеологически войни и провокации към свободния дух здравият български разум си седеше вкъщи и гледаше по телевизията как пълни влакове и автобуси с пенсионери и роми напълниха столицата, без да знаят защо са всъщност там! Да се чуди човек в кой век живеем и гали скоро няма да има нова болшевишка революция. Само че партизаните и това не знаят как е станало: левият депутат А. Кутев открито заяви по повод на студентските и гражданските протести, че „предстоял десен болшеvizъм!“ Левият Антон Кутев днес ни уплаши, че

настъпва „десен болшеvizъм“. Това понятие е взаимноизключващото се, следователно – измислено. Тази дума изразява цялата преценка на комунистите за случващото се днес в България. Помня и други дивотии навремето като „монархо-фашизъм“. Тук ще цитирам големия български историк Стойчо Грънчаров: „Все едно да кажеш: дървено желязо!“ Това с „десния болшеvizъм“ показва само едно: че комунистите ги е страх от хората и не искат да си го признаят. И понеже БСП са свикнали на всякакви фалшификации – на историята, на политическата ситуация, дори протеста обявиха за метеж! Не помня по-тъжна България от днешната!

На фона на идеологизираната и компроматната партизанска война между управляващите и ГЕРБ, най-вярна е позицията на Реформаторския блок. Проблемът въясно е, че там няма ясна визия и идентичност. От Блока хем подкрепят протестите, хем се дърпат открито да ги поведат. Човек остава с усещането, че Реформаторският блок чака властта сама да падне и да му я поднесат на тepsия. Реформаторският блок трябва ясно да каже кои слоеве от българите представлява. Приказките срещу олигархията не са достатъчни. Народът има нужда от водачи. Дясното пространство трябва обединено да се противопостави на идеологическите форми на власт, на сливането на власт и капитал, срещу отсъствието на гражданите в управлението на държавата. Защото когато държавата отсъства, идват патрулите!

Неподготвеността на правителството да реши бежанския проблем отпуши цялата тромавост на бюрократичната система. Ширецата се бедност сред българите генерира ксенофобия и отрицание – това ражда патрулите, четите, или всякакви обединения на крайно дясна основа. Това е естествен защитен механизъм на общността, който не трябва да се подценява. Бедността и имитирането на държава роди и Националистическа партия на България. Скоро ще дойде времето, когато нетолерантността

и това, че си различен, ще се посрещат с нетърпимост и ще се наказват, без значение кой ще е на власт. Този процес вече тече, както и зимата на дълбоки обществени размествания. Здравият разум трябва да води битки на множество фронтове – срещу олигархията, срещу партизаните и патрулите, и идеологизираната и лицемерна власт, в отсъствието на институции и държава.

Нека да не съгъствам краските. Патрулите и партизаните са несъвместими с духовно-демократичната общественост. И ако това е нужния катарзис за обнова на обществото, то по-скоро би имал обратен знак, би ни отдалечил както от себе си като личности, така и от Бога – като християни. Истинската битка е вътре в нас. Обществото е само наша проекция!

Съобщение

Редакцията на списание „Борба” е упълномощена от Централния управителен съвет (ЦУС) на Българския национален фронт (БНФ), Инк. – Чикаго, САЩ, да направи следното съобщение:

Уважаеми читатели на сп. „Борба”,

Както ви е известно, сп. „Борба” като орган на ЦУС на БНФ, Инк., вече 60 години се разпространява **безплатно** в световен мащаб, там, **където звучи българска реч**.

Средствата за издаване и разпространение на списанието през тези години са набирани от членския внос на членовете на БНФ, Инк., и чрез дарения в негова полза.

По финансови съображения от настоящия първи брой, януари 2014 г., сме принудени да намалим значително двумесечния тираж на списанието, което от своя страна предполага и осъвременяване на списъчния състав на досегашните му получатели и читатели.

За да не се допуснат неволни грешки при новия списъчен състав и бъдат отстранени от достъп до списанието редовни и дългогодишни читатели, молим желаещите и в бъдеще да получават списание „Борба” да уведомят:

За България – представителството на БНФ, Инк., на адрес:

Гошо Петров Спасов,

4470 гр. Белово, ул. „Алабак” 21, област Пазарджик (за списание „Борба”)

Или регионалните му разпространители, от които досега са го получавали.

Извън България:

Alex Darvodelsky – „Борба”

708 Florence Drive, Park Ridge, Chicago, IL, 60068, USA

Или представител на БНФ, Инк., в съответната държава, чрез когото досега са получавали „Борба”.

С пожелание за здраве и дълголетие! Честито Рождество Христово! Успешна 2014 година!

ЦУС на БНФ, Инк.

ЦУС на БНФ, Инк., моли членовете на организацията да не закъсняват с превеждане в централата в Чикаго на членския внос. Всяко закъснение би имало неблагоприятно въздействие върху работата на организацията.

Прикрита
истина

Лъчезар Тошев

70 години от кончината
на цар Борис III

Неосъщественият Неутрален блок

СРЕЩАТА НА ЦАР БОРИС С АДМИРАЛ ВИЛХЕЛМ КАНАРИС В СОФИЯ

Интересен е официалният доклад от 22 юли 1943 г. на шефа на германското военно разузнаване адмирал Вилхелм Канарис за срещата му с цар Борис в София. Тази среща става само три дни преди преврата, с който крал Виктор Емануил сваля Мусолини („България – своенравният съюзник на Третия райх”, София, 1992 г.). От документа се разбира, че цар Борис е попитал за положението в Италия.

Вилхелм Канарис

Канарис отговорил, че е бил там преди 2 седмици и че смята, че италианската армия ще се сражава докрай. Отговорът на Канарис означава, че германците не очакват преврат. По-нататък в разговора цар Борис заявил, че според него

англо-американците допуснали грешка, като бомбардирани Рим, защото така настроили италианците срещу себе си. Този документи е факт, но също така се знае, че Канарис поддържа контакти с американското и с британското разузнаване. Неговото предложение за сепаративен мир, прекратяване на войната на запад, отстраняване на Хитлер и продължаване на войната на изток, той отправя горе-долу по същото време, през лятото на 1943 г., към ген. Уйлям Донован – шеф на американския Офис за стратегически служби, и ген. Стюърт Мензис – шеф на британското разузнаване. Тогава цар

Борис се среща с тях тайно в испанския град Сантандер, близо до Билбао. Въпреки че на това ниво било постигнато съгласие около този план, президентът на САЩ Рузвелт не приел споразумението. По-рано същата година, през април 1943 г., Канарис пътува инкогнито до Истанбул, където се среща с Джордж Ърл, когото изненадва, почуквайки лично на вратата на стаята му. След месец Канарис телефонира на Ърл, но се оказало, че той все още нямал никакъв отговор от Вашингтон. Именно този човек, който търси изход за Германия и е антинацистски настроен, поради което сътрудничи със съюзниците, се среща с цар Борис три дни преди свалянето на Мусолини и завоя на Италия към съюзниците. Интересно е тук да се припомни, че близък съратник на Канарис в антинацистката конспирация и контактите му със съюзниците е Ото Вагнер – шеф на бюрото на Абвера в София.

ПРЕДЛОЖЕНИЕТО НА МАРШАЛ АНТОНЕСКУ

В края на юли 1943 г. в София обсъждат предложението на маршал Йон Антонеску – диктатор на Румъния, за съвместни действия с България с цел избягване на болшевицията на Балканите. Българският посланик в Румъния Петров-Чомаков е имал среща с външния министър Михай Антонеску на 23 юли 1943 г. Той предложил на България да се влезе в непосредствено разбирателство, за да се обсъдят възможните „хипотези” и мерки, които да се вземат заедно. Той е предложил същото и на Унгария. За “неутрализирането на проливите”

изглежда се е научило и от групи среди. На 23 юли 1943 г. японският посланик в СССР разпитва за този проект българския посланик там Иван Стаменов, за което има запазен доклад от последния. Вероятният информатор на японския посланик

Иван Стаменов

за проекта е турският посланик, с когото японецът се среща в Москва. На 28 юли 1943 г. в дневника си премиерът Богдан Филов е записал: „Царят е на мнение да не се отхвърля предложението на Антонеску, макар да вижда в него опит да го злепостави пред германците... Необходимо е да се говори с румънците, ако не за друго, то поне за да разберем, какво те са се уговарили с турците.

...Царят ми прочете един доклад на нашия военен аташе в Букурещ майор Чавдаров, който бил повикан от Антонеску и комуто този последният е говорил в същия смисъл като на Петров (Петров-Чомаков – б.м.).” На 16 август 1943 г. Филов отново пише по темата – този път след посещение на румънския посланик в София – Криту, който имал специална мисия. Криту задал два въпроса: Не смята ли българското правителство, че большевишката опасност би могла да се отбие, чрез заемане на Балканския полуостров от англо-саксонците и дали едно споразумение между Германия и Светския съюз няма да бъде за сметка на балканските държави. На следващия ден Филов уведомява германския посланик Бекерле за проведения разговор.(!) Разговорът е отбелязан и в дипломатическите документи на МВНР, а бележката за него е подписана от Димитър Шишманов. (Дипломатически документи по участието на България във Втората Световна война, ИС “Синева”, София, 2006 г., стр. 378.)

ОЩЕ ЕДНО СВИДЕТЕЛСТВО – СПОМЕНИТЕ НА ПЕТЪР АЛАДЖОВ

В своите спомени („Върховен комисар”, г-р Петър Аладжов, Университетско издателство „Св. Климент Охридски”, София, 2000 г., стр. 139-141) някогашният Върховен комисар по снабдяването Петър Аладжов свидетелства, че на 9 януари 1944 г. маршал Антонеску чрез него е отправил към регентите „последен зов” за съвместно излизане от войната, чрез неутрализация на Балканите. Разбира се, регентите не са смеели да мислят за такива действия.

Когато на 9 март 1944 г. Хитлер окупира Унгария и сваля регента Хорти, той показва на другите държави какво ги чака, ако предприемат опити за излизане от войната. Естествено, ситуацията на фронтовете тогава е съвсем различна от тази през 1943 г.

МАНЕВРИ КРАЙ СОФИЯ

За маневрите на Първа Българска армия край София през август 1943 г. няма запазени почти никакви документи. Има свидетелства на живи участници в тях. Знае се, че на 22 август в Царска Бистрица цар Борис е приел военния министър ген. Н. Михов във връзка с тези маневри, но архиви за тях липсват. Запазена е една заповед, която имам благодарение на любезното съдействие на полк. Никола Рухчев – Председател на Съюза на възпитаниците на Военните на Негово Величество училища, школата за запасни офицери и родолюбивото войнство и гражданство.

Това е заповед № 154/24.08.1943 г. на генерал-майор Сапунджиев – Началник на Военното на Негово Величество училище, издадена от стан в с. Банкя. От тази заповед научаваме, че той заминава на маневрите на Първа армия в района на с. Сливница и нарежда да бъде заместван от подполковник Кирил Стоименов. (ДВИА, ф. 1521, оп. I, а.е. 545). Това доказва провеждането на маневрите около София, целящи

без съмнение укрепване на българската столица срещу евентуални нападения. Знаем, че танковата бригада също е в състава на тази армия и нейните около 120 танка са се предислоцирали около Банкя. Очевидно за подкрепа на предстоящия политически завои цар Борис е разчитал на армията. Няма друго обяснение защо се свикват маневри край столицата на гържавата, тъй като такива столични маневри не биха могли да имат оперативно значение за армията. Тези странни маневри край София са започнали на 23 август 1943 г. Това е датата, на която царят неочаквано заболява и на 28 август 1943 г. умира. Вероятно на тази дата той е планирал началото на спасителния за България политически завои. Този завои е бил планиран изключително добре, съвпадал е с конфликт между съюзниците и почти успял. Само ненавременната смърт на царя попречва на успеха на замисъла му!

СПОМЕНИТЕ НА ЦАРИЦА ЙОАННА

Изненадващо свидетелство за тези маневри намираме и в спомените на царица Йоанна (Университетско издателство "Св. Климент Охридски", 1991 г.). Ето какво може да прочетем там:

„Генерал Михов, още преди заминаването си (за срещата с Хитлер на 14 август 1943 г. – б.а.), беше дал заповеди за отпор на евентуален „удар“ на германските войски срещу столицата. Бяха в ход важни военни придвижвания под булото на „Големи маневри“ (стр. 119). И още: „На 20-ти вечерта пристигна генерал Михов (установено е, че тази среща всъщност е била на 22 август 1943 г. в двореца „Царска Бистрица“), за да информира за движението на войските и дислокациите в столицата, за да се парира някой нацистки „удар“. Формално обаче, дори и пред мен се говореше за „Големи маневри“ (стр. 120).

Странно е, че в момент, когато България е съюзник на Третия райх, в София се страхуват от германски удар и да

укрепват столицата срещу него? Или се подсигурият срещу опити за вътрешен про-германски преврат?

В книгата на Кристина Сукарди “Йоанна Савойска – от блясъка на двореца до горчивината на изгнанието”, излязла на български език през 2003 г., авторката се спира на последната среща на цар Борис с Хитлер и цитира в кавички разговора между тях, при който българският монарх заявява на германския фюрер, че ще поиска примирие със съюзниците. *„Германия вече не е в състояние да произвежда оръжията, които общава. Вече е прекалено късно! Баща ми бе въввлечен, заедно с българския народ, в катастрофата на Тройния съюз. Мой дълг е да направя всичко, каквото мога, за да се избегне подобно нещастие, въпреки че лично си давам сметка за необходимостта на Вашето искане. Мой дълг е да не разочаровам своя народ! Думите и обещанията за използване на тайни оръжия не са достатъчни. И тъй като споменахте италианската династия, с която съм в родствени връзки, Ви информирам, че ще поискам примирие със съюзниците, веднага след като Италия направи същото!“* Това е казал цар Борис на Хитлер според Кристина Сукарди. Такъв архивен документ досега не е известен и би могъл единствено да представлява стенограма на разговора, попаднал след 1945 г. в ръцете на съветската армия и следователно все още е недостъпен за другите историци. Книгата е представена в Италия пред авторитетна публика и не би следвало да се очаква в нея да е намерила място една евтина мистификация. Въпросът, който въпросното свидетелство поставя, е: знаел ли е Хитлер за намеренията на цар Борис и дали България се е готвела да излезе от войната с негово съгласие? Един от известните германофили в България – ген. Христо Луков, според данните в книгата на Дянко Марков “Свидетелствам под клетва”, излязла през 2012 г. (паднал жертва на комунистически тероризъм на 13 февруари

1943 г.), също е смятал, че е добре България да излезе от войната със съгласието и разбирането на Германия и да обяви активен неутралитет.

CUI BONO?

На 23 август 1943 г. започват военните маневри край София, но по същото време цар Борис е повален от масивен инфаркт, довел до неговата смърт на 28 август. В един запазен и публикуван доклад на германския военновъздушен аташе в София Шьонебек се предава разговора на германските лекари Зайц и Елинггер, участвали в опитите за спасяване на живота на цар Борис. Те са били на мнение, че смъртта му е била престъпно предизвикана. Такова беше и мнението на царица Йоанна. Ако допуснем, че смъртта на царя е предизвикана умишлено, тогава възниква въпроса: кой би имал полза от смъртта на цар Борис. Въпросът “Кой има полза” или Cui bono? поставен преди 2000 години от Цицерон, и до днес е ключов за разкриване на мотивите за престъпления. Кой би могъл да стои зад евентуалното убийство на цар Борис в деня, когато той е започвал завоя в българската външна политика – национал-социалистите на Хитлер, Сталин и/или българските комунисти? (акцентите са на „Борба“.)

Този въпрос следва да се проучи много по-задълбочено. Без съмнение, информация за намеренията на цар Борис е стигнала до германските служби. Кьосеиванов е определен от тях твърде точно, като главното действащо лице в преговорите със съюзниците. Посолството ни в Берн е наблюдавано и от съветските служби. Изглежда, че всички са знаели за това което става.

Имал ли е интерес Хитлер от създаване на такъв неутрален блок, който да се превърне в буфер между неговата армия и евентуален десант на Балканите от англо-американските войски. Смятам, че поне не би се противопоставил на такъв вариант. Това би освободило немалко германски

части от необходимостта да защитават Балканите и би дало възможност да се прехвърлят на основните фронтове, където се е решавал изходът от войната. През март следващата 1944 г., при друга обстановка по фронтовете, Хитлер се противопоставя на едностранните опити на Унгария да излезе от войната, което води до арест и преместване в Германия на Регента Адмирал Хорти. Той му е бил нужен жив! Защо Хитлер би искал да премахне цар Борис? Такова действие не изглежда логично, дори за този луд и престъпен диктатор.

Интересно е да се припомни, че след завръщането си от срещата с Хитлер във Волфшанце царят е посетил бившия началник на тайната канцелария на цар Фердинанд – Добрович, който е бил тежко болен от рак и го информирал за посещението при Хитлер. “Не им отстъпих в нищо и си развързах ръцете след страхотна борба. Осемнадесета няма да се повтори (1918 г. – бел. авт.)!” – му казал цар Борис. “*Няма да се повтори 1918, овреме си развързах ръцете, но докато постигна това, трябваше да водя страшна борба. Хитлер побесня, когато му отказах за Русия. Крецияц като луд, той се нахвърли срещу мен и срещу България с цел порой обвинения, нападки и закани. Ужас беше, но не му отстъпих в нищо. Той смяташе да ме сплаши, вместо това спокойно му изложих положението ни, казах си, каквото имах да му кажа, ясно и недвусмислено, т.е. че съм решил ние да тръгнем по собствени пътища. Сега съм с развързани ръце! Спасих ви, даже аз да заплатя за това!*” (Цитат по писмото на княгиня Евдокия до Симеон и Мария-Луиза – вж. “Корона от тръни”, Стефан Груев, 1991 г., стр. 428). Когато всичко се срутва, откъде би могла да идва тази царска увереност, освен от плана за излизане от войната? За какво си е развързал ръцете?

От документите, с които разполагаме, се вижда, че съюзниците очевидно имат интерес от сформирването на неутрален блок на Балканите. Архивите показват, че в САЩ разработват плана за откъсването

на България изключително подробно, при това планират запазване на българския суверенитет. Чърчил постоянно посочва опасността от болшевиждане на Европа и настоява за десант на Балканите, последван от създаване на Балканска федерация. Вярно е, че има сблъсък между английските служби и американските, защото ген. Донован не е бил информирал съюзниците си в Лондон за контактите си с българските власти. Това поставяло 80-те английски мисии на разузнаването в региона под въпрос. Но тези търкания са изгладени лесно. Мисията на Анджело Куюмджийски и полковник Джагуун (Плана “К”), изпратена в Истанбул за установяване на контакт с българското правителство, през 1943 г. е преместена в Каиро, за да има пряк контакт с английските служби.

Една друга страна, обаче, има съвсем ясен мотив срещу излизането на България от войната и това е Съветският съюз!

През 1967 г. Страшимир Белфегоров (псевдоним на г-р Кирил Дреников) публикува книгата си “Тайнствената смърт на един цар” (“La mort mysterieuse d’un Roi”, “Strashimir Belphegoroff”, Madrid, 1967). В нея той дискутира темата и посочва като най-заинтересована страна за предотвратяване на излизането на България от войната и преминаването ѝ към съюзниците Съветския съюз. Логично е, че Сталин гледа с голяма ревност на опитите на американците да договорят с част от страните на Оста излизане от войната, преди Червената армия да се е приближила до региона. Наскоро бяха публикувани документи, че Сталин се е противопоставил на извършването на атенат срещу Хитлер, тъй като това е можело да прекрати войната преди навлизането на Червената армия в Европа. Доказателство за това ревниво отношение намираме в спомените на съветския дипломат и доверен преводач на Сталин Валентин Бережков, издадени през 80-те години на миналия век. У нас са издадени две неговии книги, в които се намира потвърждение на опъването на

отношенията между съюзниците по този въпрос. Съветският съюз не е искал част от територията на Европа “да се измъкне” от съветския контрол след войната и да избегне участието да стане негова плячка. Сталин разполага с агенти в България – разбира се, повечето са в средите на комунистическата партия, но също такива има сред приближени на цар Борис. Българският посланик в Москва Иван Стаменов е агент на НКВД с псевдоними “Наследник” и “Цезар”. Преди това той е работил в канцеларията на двореца, а през 1934 г., когато е бил трети секретар на посолството на Царство България в Рим, е бил завербуван за НКВД от Павел Журавльов. В Рим Журавльов е сменен от Димитрий Яковлев, който по време на войната е в София. Със Стаменов поддържа връзка и станалият известен с мемоарите си висш офицер от НКВД Павел Судоплатов. В исканията си да бъде реабилитиран след репресиите на Лаврентий Берия срещу него, той посочва като свой принос организирането на убийството на Троцки, открадването на плановете на американската атомна бомба и завербуването на българския посланик Иван Стаменов. Поставянето на Иван Стаменов в този списък показва, че неговата роля е била много важна за Съветския съюз. През 2007 г. Аркадий Ваксберг издаде на български език книгата си “Отровите на Кремъл”. Глава 9 на книгата е посветена на отровите, използвани от НКВД, за предизвикване на сърдечна недостатъчност при ликвидиране на видни противници, към които не могат да се приложат обичайните методи за разправа. Специалната служба на Министерството за държавна сигурност на СССР за такива операции е създадена юридически през 1938 г. Лабораториите, които изработвали смъртоносните субстанции – токсикологична и бактериологична, са били към IV Главно Управление на НКВД – научното. Поразителното е, че от този текст става ясно, че с такива убийства се занимава именно “връзката” на Иван Стаменов с НКВД – Павел Судоплатов,

който заедно със злобещия убиец Айтингон (Ейтингон) е създател на въпросната служба. Самият Судоплатов не споменава нищо за това в спомените си.

След 9 септември 1944 г. от персонала на Царския дворец има само двама, които не са били репресирани от комунистическия режим – дворцовият лекар д-р Стефан Даскалов и готвачът Нацко Сотиров.

Д-р Даскалов в онези мрачни години на политически репресии след 9 септември 1944 г. дори е бил пускан на лов в Румъния, гъщеря му закупува яхтата на румънския крал и пр. Доста странно за служител на Двореца... При двата ми разговора с царица Йоанна по темата, тя не успя да прикрие крайно отрицателното си отношение към личността на д-р Даскалов. За сравнение, личният лекар на царя – Драгомир Александров, след установяването на комунистическия режим е изселен от София. Казвали са му тогава: “Ако беше отровил някого в двореца, сега нямаше да ти се случи това.” Научих този факт от неговия син д-р Борис Александров – депутат в 36-ото Народно събрание, с когото тогава рамо до рамо съратувахме за каузата на демокрацията в България.

И така, версията за убийство на цар Борис от режима на Сталин показва, че има мотив, средство и агентура за изпълнение на поръчката. Липсва все още прякото доказателство за това. Вероятно отговорът се крие в затворените архиви на НКВД в Москва.

При откриването на сърцето на цар Борис във Враня лекарите, които го видяха, констатираха много масивен инфаркт, предизвикан от голям тромб на лявата коронарна артерия. Това съвпада с диагнозата на лекарите от 1943 г. Изследвания за причината за този тромб не бяха направени, но неизвестно защо консервиращата течност беше сменена няколко пъти. Модерните технологии днес позволяват въпреки това, при подходящи изследвания, да се установи наличието или липсата на

“отровите на Кремъл” и да се даде отговор на въпроса – убит ли е цар Борис? Все още не е намерено мястото, където са “препогребани” тленните останки на царя, след оскверняването и разрушаването на параклиса във Враня. Има свидетелства, които подлежат на проверка, като това на д-р Николай Сиклунов, че тялото е било заровено западно от Двореца Враня. Като се има предвид, че веществата, с които е балсамирано тялото, са известни и са рядко срещани при групи дейности (селскостопански например), както и фактът, че те са химически устойчиви, може с помощта на куче търсач да се открие мястото. Очевидно няма сериозна воля това да бъде направено. Така българският народ все още е лишен от възможността да почете един от големите български държавници на 20 век, както подобава на един културен и цивилизован народ.

ПО МИНИСТЕРСТВОТО НА ПРАВОСЪДИЕТО

А К Т Ъ

ЗА СЪМЪТЪТА НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЬ БОРИСЪ III.

На хилядо деветстотин четиридесет и трета година, двадесет и осми август, в шест часа след пладне, подписаният Министър-Председател професор Богдан Филев, длъжностен лице по гражданското състояние, съгласно чл.138 от Закона за актата, по устното заявяване на Министъра на правосъдието, Пазителя на Държавния печат и Нотариус на Монарха д-ръ Константин Партов и въ присъствието на професор д-ръ Стоян Марнович, д-ръ Стефан Даскалов и д-ръ Драгомир Александров, въ качеството на свидетели, съставих настоящия Актъ за смъртта на Негово Величество Царь Борис III, който почина на двадесет и осми август хилядо деветстотин четиридесет и трета година, в четири часа и двадесет и две минути след пладне, въ Двореца София.

Смъртта е последвала отъ запушване на лявата сърдечна артерия, двустранна пневмония, оток на облитъ дробове и на мозъка (Thrombosis arteriae coronariae sinistrae. Pneumonia bilateralis. Oedema pulmonum et cerebrali).

След като прочетох горезапоменото на показанитъ въ Акта присъстваещи лица, Акта бѣ подписанъ отъ тяхъ и отъ менъ.

Настоящиятъ Актъ бѣ съставенъ въ Двореца София въ три екземпляра, единиятъ отъ които остава на съхранение въ Канцеларията на Негово Величество Царя, другиятъ въ Министерството на правосъдието и третиятъ – въ Столичната Голѣма Община.

ОБЯВИТЕЛЪ:

СВИДЕТЕЛИ:

ВЕЛИЧЕСТВО ЛИЦЕ ПО
ГРАЖДАНСКОТО СЪСТОЯНИЕ:

Обективно

Защо 24 години преход не стигат

Колко поколения ще се сменят, преди преходът в Източна Европа да свърши окончателно? Една нова книга хвърля светлина върху трудния процес на трансформация в бившия соцлагер. Заключениета за България не са обнадеждаващи

„Дойче веле”

Скоро ще се навърши четвърт век, откакто рухнаха комунистическите режими в Централна и Източна Европа. Заедно със Съветския съюз се сгромолясаха и наложените от него модели в политиката, икономиката и обществените устройства. Колапсът на системата беше последван от дълбоки процеси на трансформация във всички икономически и държавни структури. Надеждите обаче, че западните стандарти ще се наложат бързо, бяха май напразни: препятствията по пътя към утвърждаването на демократичните стандарти се оказаха трудно преодолими.

Как се справиха с това предизвикателство единайсетте страни от някогашния социалистически лагер, които днес вече са пълноправни членки на ЕС? Този въпрос разглежда книгата „От Източния блок до Европейския съюз”, която е отскоро на германския книжен пазар. Нейни автори и съставители са Гюнтер Хайдеман и Карел Водичка. Проф. Хайдеман ръководи катедрата по нова и най-нова история в Университета в Лайпциг и е директор на института „Хана Арендт” за изследване на тоталитаризма към техническия университет в Дрезден. Д-р Карел Водичка се занимава с политически науки в същия институт и преподава във философския факултет в университета в Усти над Лабем в Чехия.

60 години преход?

По повод премиерата на книгата вестник „Франкфуртер алгемайне цайтунг” ни връща в годината на обединението на Германия – 1990-а. Тогава известният политик и публицист Ралф Дарендорф беше казал, че докато в бившите соц страни бъде утвърден западният модел на демокрация, ще изминат може би 60 години – тоест трябва да се сменят най-малко две до три поколения. Днес, 24 години след промените, книгата „От Източния блок до Европейския съюз” търси отговор на въпроса докъде са стигнали по този път бившите комунистически страни.

Изводите на авторите са амбивалентни: от една страна, налице са значителни успехи в изграждането на новата политическа система, гражданският ангажимент се е повишил значително, изхождайки от твърде ниското му ниво в годините на комунизма, а демокрацията се е наложила като най-подходяща форма на управление. Единствено в България хората изглеждат не напълно убедени в предимствата на демократичната идея, се казва в книгата. От друга страна обаче – безправие и лъжите, които бяха основните инструменти на социалистическите режими, доведоха до там, че хората в страните от Централна и Източна Европа вярват много по-малко в предимствата на пазарната икономика и демокрацията, отколкото западноевропейците. Политическите партии не се ползват с доверието на народа, изборната активност е много по-ниска, отколкото на Запад, личната инициатива е всичко друго, но не и масово явление, а доверието и моралът си остават дефицитна стока. Това обяснява защо в тези страни корупцията и популистките пароли намират благодатна почва.

Книгата „От Източния блок до Европейския съюз” стига и до още едно съкрушително заключение: политическата арена в бившите соцстрани има навика да се преобразява в един вид „магазин на самообслужване”, в който е трудно да откриеш разликите между отделните политически елити, тъй като в повечето случаи те „консумират” властта по един и същ начин.

България на опашката

Независимо от всички трудности обаче случилото се през 1989 година промени Стария континент така, както никое друго събитие след края на Втората световна война, пише на свой ред сайтът wordpress.com, който също публикува рецензия на книгата „От Източния блок до Европейския съюз”. Сайтът цитира един друг извод на авторите, а именно, че като цяло членството в ЕС и НАТО се е оказало силен стабилизиращ фактор за страните в преход. Всички 11 посткомунистически страни от ЕС днес могат да бъдат определени като утвърдени демокрации – за разлика от останалите държави от бившата съветска империя. Най-добре протича преходът в източните германски провинции (бившата ГДР), следвани от Естония, Словения и Чехия. Полша, Словакия и Унгария образуват златната среда, докато България, Литва, Латвия и Румъния получават оценки под средната, посочва wordpress.com.

„Франкфуртер алгемайне цайтунг” прави в тази връзка следното заключение: утвърждаването на демокрацията в новите страни – членки на ЕС, е дългосрочен процес, който изисква и дългосрочна подкрепа отвън. Именно от мащабите на тази подкрепа ще зависи дали преходът ще продължи толкова дълго, колкото беше прогнозиран Ралф Дарендорф.

† Скръбна вест

С дълбока скръб съобщаваме, че на 6 ноември 2013 година

ПОЧИНА

ИНЖ. БОГДАН ИВАНОВ АНГЕЛОВ

роген на 10 август 1923 г. в Дупница

Целият живот на Богдан Ангелов премина в борба с тоталитарната комунистическа власт, установена в България след 9 септември 1944 г.

През 1945 година Богдан взе активно участие в горянското движение по линия на Българските национални легиони, което с оръжие в ръка водеше борба срещу комунистическата власт. В края на годината за тази своя дейност, заедно с група горяни, бе съден в така наречения Горянски процес и прекара дълги години по затвори и лагери.

След 10 ноември 1989 година отдаде цялата си енергия за преодоляване на последиците от 45-годишния комунистически геноцид над българския народ. Като член на Българския демократически форум председателстваше Софийската градска организация на Форума, където показва истинските си качества на ръководител и трибун.

Поклон пред паметта му!

Главно водачество на СБНА
Съюз на репресираните след 9 септември 1944 г.
Български национален фронт, Инк., Чикаго – САЩ

Народен театър “Иван Вазов”

Народният театър “Иван Вазов” е най-старият театър в България след Освобождението. Той е наследник на софийската драматична група “Сълза и смях”, която от 1904 година се нарича “Български народен театър”. Театърът се намира в София. Сградата е построена в близост до бившия Княжески дворец, в който днес се помещава Националната художествена галерия. Строителството на сградата е завършено в края на 1906 година и театърът е открит за представления на 3 януари 1907 година.

От 1906 до 1952 година се нарича Народен театър. От тогава до 1982 година – Народен театър “Кръстю Сарафов”, а след това и до днес – Народен театър “Иван Вазов”. През 1923 година по време на представление възниква пожар, който нанася сериозни щети, от които е окончателно възстановен през 1929 година.

По време на бомбардировките над София през Втората световна война от попадения на бомби върху него е бил полуразрушен. Възстановяването му завършва през 1945 година, откогато се възстановяват и представленията в него.

Последното му преустройство е през 1971-1975 година, когато се създава и специална камерна зала. Днес театърът разполага със 750 зрителски места.

В репертоара на театъра е отредено място на произведения на най-известните световни и европейски автори, като не са забравени и най-видните представители на българската литература.

*Сградата на Народния театър
през 1910 г.*

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Народен театър "Иван Вазов" – София, България

**Въра
Сила
Суверенитетъ**